

**БЮДЖЕТНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЯК ФУНКЦІЯ
БЮДЖЕТНОГО МЕХАНІЗМУ**

Досліджується економічний зміст бюджетного регулювання, його складові, методи та моделі, визначаються основні завдання системи бюджетного регулювання в сучасних соціально-економічних умовах.

Ключові слова: бюджетне регулювання, бюджетний механізм, бюджетна політика, міжбюджетні відносини, місцеві бюджети.

Постановка проблеми. Будь-яка держава широко використовує бюджет як один із найбільш вагомих інструментів державного регулювання економіки. Поряд із перерозподільною та контрольною до основних відноситься регулююча функція бюджету, яка забезпечує стимулювання та поступальний розвиток економічної системи держави.

Завдяки великому обсягу фінансових ресурсів, що в ньому акумулюються і через нього перерозподіляються (до 50 % валового внутрішнього продукту), бюджет є дієвим важелем впливу на соціально-економічні процеси держави. Відносини, що складаються у процесі формування та використання бюджету, охоплюють широке коло юридичних і фізичних осіб, що дає змогу державі у процесі проведення бюджетної політики прямо або опосередковано впливати на доходи та видатки населення та суб'єктів господарювання.

Ефективність бюджетного регулювання залежить від його правового та науково-методичного забезпечення, врахування закордонного досвіду у бюджетній сфері, оптимальності організації стадій бюджетного процесу, успішності соціально-економічного розвитку в цілому, а також інших об'єктивних і суб'єктивних факторів. Проблеми бюджетного регулювання зумовлені також тим, що в останні роки адміністративно-територіальні одиниці отримують усе більше повноважень, проте цей позитивний процес не супроводжується відповідним розширенням їх фінансових можливостей. Тому процес удосконалення формування місцевих бюджетів і міжбюджетних відносин у цілому в контексті проведення фінансової політики є важливою умовою подальшого поглиблення економічних реформ і зміцнення фінансової системи держави.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження впливу бюджету на розвиток соціально-економічних процесів у державі знайшло своє відображення у працях багатьох зарубіжних науковців-економістів, таких як Л. Абалкін, О. Богомолів, Ш. Бланкарт, Т.

Бюртенбергер, Дж. Гелбрейт, Т. Грицюк, К. Дж. Ерроу, Л. Клейн, В. Лексин, Д. Львов, П. Самуельсон, В. Христенко, А. Швецов та інших. Значний внесок у розвиток теорії та практики бюджетного регулювання зробили вітчизняні вчені О. Василик, О. Кириленко, В. Кравченко, І. Луніна, С. Мочерний, Ю. Пахомов, Д. Полозенко, В. Федосов, І. Чугунов, М. Чумаченко, С. Юрій та інші науковці. Зважаючи на те, що бюджет прямо або опосередковано впливає на всі сторони соціально-економічного життя держави, питання бюджетного регулювання мають широкий спектр подальших досліджень. Зміна пріоритетів фінансової політики, її стратегічна й тактична складові, вплив об'єктивних і суб'єктивних чинників, різноманітність фінансових методів, інструментів та важелів впливу держави роблять дослідження проблем регулюючих процесів бюджету завжди актуальним та перспективним.

Постановка завдання. Метою статті є розкриття на основі зарубіжних і вітчизняних джерел економічного змісту бюджетного регулювання у широкому та вузькому значенні, дослідження його складових, методів і моделей, визначення основних завдань системи бюджетного регулювання в сучасних соціально-економічних умовах.

Викладення основного матеріалу дослідження. Шляхом бюджетного регулювання забезпечується стале функціонування бюджетної системи держави. Регулювання, що здійснюється у процесі проведення бюджетної політики, усуває різні диспропорції та дисбаланси, що утворюються при формуванні та використанні бюджетів усіх рівнів. У цілому ж механізм бюджетного регулювання допомагає здійснювати виважену та ефективну фінансову політику, є засобом ефективного реагування на зміну зовнішньої та внутрішньої економічної кон'юнктури, а також забезпечує досягнення стратегічних і тактичних соціально-економічних цілей держави на кожному етапі її розвитку.

Разом із функцією бюджетного забезпечення бюджетне регулювання соціально-економічних процесів у державі є однією із основних функцій

бюджетного механізму. За економічною суттю бюджетний механізм - це правові, організаційні і методичні положення та заходи, які визначають функціонування бюджетної системи в економіці держави, їхнє практичне використання для досягнення визначених програмами цілей і завдань. У практичному плані бюджетний механізм - це економічна структура, яка визначає послідовність і методи дій органів влади при мобілізації та використанні бюджетних коштів [1, с. 44].

Функції бюджетного забезпечення та бюджетного регулювання дуже тісно взаємодіють одна з одною. Бюджетне забезпечення одночасно може виконувати функцію бюджетного регулювання, так само, як і бюджетне регулювання неможливе без фінансового забезпечення окремих суб'єктів бюджетних відносин або територій. Основними методами бюджетного забезпечення є бюджетне фінансування, самофінансування та кредитування. Через бюджетне регулювання держава впливає на фінансову діяльність окремих галузей, територій, суб'єктів господарювання, населення, прискорюючи або стримуючи їх розвиток.

Держава здійснює активний вплив на розвиток економічної системи, застосовуючи різноманітні методи впливу. Перед тим, як досліджувати зміст та методи бюджетного регулювання, розглянемо основні методи державного впливу на економіку, які можна згрупувати так:

По-перше, опосередковані методи фінансового та грошово-кредитного регулювання, які охоплюють:

- а) податкову політику (встановлення податкових ставок та надання податкових пільг);
- б) амортизаційну політику (встановлення норм амортизаційних відрахувань, регламентація амортизаційної політики суб'єктів господарювання);
- в) кредитну політику (регулювання облікової ставки центрального банку, встановлення та зміна розмірів обов'язкових резервів, організація та здійснення банківського нагляду);
- г) митну політику (встановлення експортно-імпорتنих мит, квот, стандартів якості та екологічної чистоти);
- д) політику у сферах фондового та страхового ринків (законодавче та нормативно-правове регулювання випуску й обігу фінансових інструментів, страхової діяльності, забезпечення фінансового контролю, захист прав учасників ринків);
- е) валютну політику (встановлення валютного курсу та його регулювання, ліцензування валютних операцій, регламентація обміну валют і контроль за її обігом).

По-друге, пряме державне фінансове регулювання, яке включає розподіл бюджетних дотацій, субвенцій, інвестицій, надання фінансової допомоги.

По-третє, методи регулювання виробничої діяльності суб'єктів господарювання, у тому числі замовлення на постачання продукції та виконання робіт для державних потреб, квотування та ліцензування.

По-четверте, державне підприємство, яке включає участь в управлінні підприємствами змішаної форми власності з часткою акцій, що належать державі.

Для ефективної реалізації економічної політики важливо забезпечити комплексність та взаємозв'язок усіх методів державного впливу на економіку. Вони повинні формуватись і застосовуватись як єдина система заходів соціально-економічної політики держави, що об'єднані однією стратегічною метою.

Бюджетне регулювання можна розглядати у широкому та вузькому значенні. У широкому розумінні бюджетне регулювання - один із найважливіших економічних методів державного регулювання. Сутність його полягає у тому, що держава встановлює рівень оподаткування та здійснює державні видатки відповідно до оголошеної економічної доктрини та цілей фінансової політики. Стрижнем бюджетного регулювання є бюджет, через який держава виконує дві основні функції в економіці: перерозподіляє дохід і активізує сукупний попит.

Бюджетне регулювання як основний метод державного регулювання економіки широко використовувалося у країнах з соціальною ринковою економікою з 30-х до середини 70-х років ХХ століття. Базувалося на основних положеннях кейнсіанської теорії: фіскальна політика повинна орієнтуватися на боротьбу з безробіттям, передбачати зростання державних витрат і скорочення податків. Фіскальна політика, зорієнтована на зниження інфляції, вимагає скорочення державних витрат при зростанні податків [2].

Учені-економісти мають різні погляди на визначення змісту бюджетного регулювання. Т. Грицюк під бюджетним регулюванням розуміє організовану систему управління бюджетним устроєм держави. При цьому під бюджетним устроєм мається на увазі організація взаємозв'язків між ланками бюджетної системи й учасниками бюджетного процесу, що ґрунтується на правових нормах [3, с. 17]. І. Чугунов тісно пов'язує бюджетне регулювання зі стратегією соціально-економічного розвитку усієї країни. На його думку, змістом бюджетного регулювання держави є "розробка основних

напрямів формування та використання бюджетних коштів, виходячи з необхідності вирішення завдань, які стоять перед суспільством на даному етапі його розвитку" [4, с. 38]. К. Павлюк бачить у бюджетному регулюванні систему "взаємопов'язаних методів, способів, правових норм формування, розподілу, перерозподілу бюджетних ресурсів для збалансування інтересів суспільства і громадян у процесі економічного і соціального розвитку" [5, с. 342]. Перевагою цього визначення є те, що у ньому зазначено кінцеву мету, задля якої здійснюються регулятивні процеси - задоволення обопільних інтересів держави та населення.

О. Василик убачає у бюджетному регулюванні "метод здійснення державою функцій управління економічними та соціальними процесами при використанні бюджету" [1, с. 46]. Це положення він конкретизує так: "Використовуючи бюджет, держава шляхом установлення форм і методів мобілізації фінансових ресурсів та їх використання стимулює або локалізує ті чи інші явища й процеси у державі" [1, с. 46]. Отже, на наш погляд, у цьому визначенні найбільш повно виражений зміст бюджетного регулювання - стимулювання або локалізація суспільних явищ і процесів через використання державою різних форм і методів мобілізації та використання фінансових ресурсів.

Підсумовуючи вищевказані думки фахівців-науковців, можна зробити висновок, що бюджетне регулювання - це система економічних заходів впливу через механізм формування та використання бюджету, міжбюджетних відносин на розвиток соціально-економічних процесів відповідно до цілей та пріоритетів внутрішньої та зовнішньої політики держави на кожному етапі її розвитку.

Бюджетне регулювання відображає процеси народногосподарського значення, за допомогою яких вирішуються загальнодержавні завдання щодо забезпечення економічного зростання, розвитку продуктивних сил, поліпшення добробуту населення, усунення розбіжностей у рівнях розвитку окремих територій, фінансового забезпечення місцевого самоврядування тощо.

Бюджетне регулювання як цілісна система та складова бюджетного механізму держави включає багато складових, основними з яких є:

- визначення структури бюджетної системи країни, встановлення загальних принципів її організації та функціонування;
- розробка засад і визначення основних пріоритетів бюджетної політики держави;
- розмежування доходних і видаткових повноважень між різними рівнями бюджетної системи;
- розмежування та закріплення доходів та

видатків між різними видами бюджетів;

- визначення засад складання та розгляду проектів бюджетів усіх рівнів бюджетної системи, їх затвердження та виконання, затвердження звітів про виконання та забезпечення контролю за їх виконанням;

- визначення засад формування доходів і фінансування видатків з бюджетів усіх рівнів бюджетної системи країни;

- визначення складу та структури доходів і видатків бюджетів усіх рівнів;

- визначення основних засад і порядку здійснення державних і муніципальних запозичень;

- розробка та формування основних засад управління державним і муніципальним боргом;

- організація та визначення принципів функціонування міжбюджетних відносин;

- встановлення мінімальних державних соціальних стандартів, норм і нормативів фінансових витрат на одиницю наданих державних або муніципальних послуг;

- розробка та затвердження бюджетної класифікації;

- встановлення єдиних форм бюджетної документації та звітності для бюджетів усіх рівнів бюджетної системи;

- визначення видів і порядку формування та використання державних цільових позабюджетних фондів, управління їх діяльністю;

- встановлення засад і порядку притягнення до відповідальності за порушення бюджетного законодавства.

У вузькому значенні бюджетне регулювання - це процес управління міжбюджетними відносинами. У цьому контексті В. Кравченко вбачає у ньому процес збалансування доходів і витрат бюджетів різних рівнів, що входять до бюджетної системи, по вертикалі й по горизонталі [6]. На наш погляд, просте збалансування бюджетних доходів і видатків є лише однією із цілей регулювання, що звужує дане визначення.

У монографії "Антологія бюджетного механізму" за редакцією С. Юрія під бюджетним регулюванням мається на увазі система передачі коштів бюджетів вищого рівня для збалансування бюджетів нижчого рівня або передачі запланованого перевищення доходів над видатками з бюджетів нижчого рівня до бюджетів вищого рівня [7, с. 73]. У даному визначенні не зазначені інші методи регулювання, окрім передавання коштів між бюджетами. Усі методи бюджетного регулювання будуть розглянуті нижче.

Більш повно розкриває зміст бюджетного регулювання Ю. Черкасова: це - вплив на економічні та соціальні процеси, спрямований на попередження можливих та усунення наявних

диспропорцій у розвитку суб'єктів та муніципальних утворень держави шляхом перерозподілу фінансових ресурсів бюджетної системи. Уособлюючи взаємодію різних видів бюджетів, що входять до складу бюджетної системи, воно охоплює такі явища:

- структуру доходів і видатків бюджетів різних рівнів;
- принципи та порядок розмежування доходів і видатків між окремими бюджетами;
- порядок збалансування (вирівнювання) доходних та видаткових частин кожного бюджету [8, с. 87].

На наш погляд, враховуючи думки вчених-економістів, доцільно визначити зміст бюджетного регулювання у його вузькому значенні як систему заходів перерозподілу коштів всередині бюджетної системи з метою збалансування бюджетів усіх рівнів, їх ефективного формування та використання.

У бюджетному регулюванні використовуються такі методи:

- 1) розподіл видатків між окремими видами бюджетів, що входять до бюджетної системи;
- 2) встановлення власних (постійних закріплених) доходів для кожної ланки бюджетної системи;
- 3) встановлення податків, що розмежовуються між бюджетами або передаються з вищестоячих до нижчестоячих бюджетів з метою збалансування останніх. Дані податки, зазвичай, називають "регулюючі податки";
- 4) збалансування нижчестоячого бюджету шляхом надання йому фінансової допомоги з вищестоячого бюджету на основі безповоротного надання грошових коштів (дотація, субвенція, субсидія);
- 5) міжбюджетне кредитування у формі бюджетного кредиту;
- 6) скорочення бюджетних видатків, включаючи секвестрування.

Зазначимо, що не всі із вищенаведених методів можуть застосовуватись державою у практиці бюджетного регулювання. Наприклад, метод міжбюджетного кредитування в Україні не застосовується у зв'язку із тим, що статтею 73 Бюджетного кодексу України надання позик з одного бюджету іншому забороняється [9].

Застосування вищезазначених методів залежить від конкретної моделі, яка використовується з метою бюджетного регулювання.

Одним з основних методів бюджетного регулювання є встановлення закріплених і регулюючих доходів.

Усі доходи місцевих бюджетів за своєю економічною природою класифікують на три

групи: власні, закріплені та регулюючі або регульовані.

До власних відносять доходи, що поступають до місцевих бюджетів згідно із рішеннями місцевих рад народних депутатів, а, також, за рахунок джерел, визначених відповідною місцевою радою. Частина вітчизняних вчених до власних відносять доходи, які не враховуються при визначенні обсягу міжбюджетних трансфертів (стаття 69 Бюджетного кодексу України). На наш погляд, не всі податки другого кошика доходів можна віднести до власних. Так, наприклад, плата за землю і збір за першу реєстрацію транспортного засобу є загальнодержавними податками, закріпленими за місцевими бюджетами в обсязі 100 відсотків, оскільки вони законодавчо регулюються Верховною Радою України. Виходячи з цього, вважаємо, що власними доходами місцевих бюджетів, обсяг яких залежить від рішень, які ухвалюються органами місцевого самоврядування, є такі: місцеві податки і збори; частина прибутку (доходу) господарських організацій (які належать до комунальної власності, або у статутних фондах яких є частка комунальної власності), що вилучається до бюджету; дивіденди, нараховані на акції (частки, паї) господарських товариств, що є у власності відповідної територіальної громади; плата за оренду майнових комплексів та іншого майна, що у комунальній власності; доходи від операцій з кредитування та надання гарантій; надходження від розміщення в установах банків тимчасово вільних бюджетних коштів; власні надходження бюджетних установ; доходи від операцій з капіталом. Частка таких доходів у загальній сумі доходів місцевих бюджетів України є малою та коливається в межах 7 - 8 відсотків, тоді як частка закріплених доходів набагато більша. Малі обсяги власних доходів не дають змоги органам місцевого самоврядування проводити повноцінну економічну політику, суттєво впливати на формування власної доходної бази, стримують фінансову ініціативу.

Закріплені доходи - це доходи, які відповідно до законодавства передаються вищими органами влади нижчестоячим бюджетам на стабільній або довготерміновій основі. Склад таких доходів визначений статтею 64 Бюджетного кодексу України. Основним податком, який дає найбільшу частку закріплених доходів місцевих бюджетів усіх рівнів є податок з доходів фізичних осіб, його частка у податкових надходженнях складає до 75 %.

До регульованих доходів належать такі, що передаються до нижчестоячих бюджетів з метою збалансованості їх доходів та видатків, у вигляді процентних відрахувань від податків та інших

платежів за тимчасовими нормативами. Як правило, такі нормативи визначаються при розробленні та затвердженні Державного бюджету України на наступний рік.

У фінансовій науці дослідники виділяють три основні моделі бюджетного регулювання:

- "рівність умов";
- "рівність соціальних стандартів";
- "рівність підходу" [8, с. 88].

Розглянемо більш детально зміст кожної з цих моделей.

1. "Рівність умов". Ця модель базується на ліберальних засадах, які полягають у тому, що всі адміністративно-територіальні одиниці незалежно від будь-яких факторів, що їх характеризують, знаходяться в однакових умовах. Ці умови передбачають єдині нормативи відрахувань до місцевих бюджетів від регулюючих податків, а також відсутність фінансової допомоги із вищестоячих бюджетів.

Перевагами цієї моделі є простота організації, стимулювання розвитку регіонів через те, що усі доходи залишаються на місцях, взаємозв'язок між якістю управління територіями та надходженням доходів до місцевих бюджетів. На практиці реалізація цієї моделі практично неможлива внаслідок різного рівня економічного розвитку регіонів України та зобов'язань держави забезпечити приблизно рівні соціально-економічні умови функціонування усім адміністративно-територіальним одиницям.

2. "Рівність соціальних стандартів". В основу цієї моделі покладено нормативний підхід, а кінцевою метою є забезпечення рівних соціальних стандартів для усіх без винятку територій. На відміну від попередньої моделі, стимулювання розвитку доходної бази регіонів виступає другорядною задачею, а основним є забезпечення їх рівних видаткових можливостей. Недоліком даної моделі бюджетного регулювання є те, що з метою досягнення рівності видатків різних адміністративно-територіальних одиниць не приділяється належної уваги ефективності формування доходної бази місцевих бюджетів.

3. "Рівність підходу". Ця модель є середнім варіантом між двома попередніми моделями - нормативною та ліберальною. У цій моделі збалансовано дві рівнозначні цілі: з одного боку, вирівнювання бюджетної забезпеченості регіонів, а з іншого - забезпечення "рівності умов" для суб'єктів міжбюджетних відносин. Рівність умов, на відміну від ліберальної моделі, забезпечується не лише і не стільки єдиними нормативами відрахувань від податків, скільки єдністю та об'єктивністю підходу до визначення розміру фінансової допомоги для конкретних територій. Враховуючи специфіку вітчизняних бюджетних

відносин, найбільш прийнятним для України є третій варіант моделі бюджетного регулювання, а саме - "рівності підходу". Дана модель балансує пріоритети формування доходної та видаткової частин місцевих бюджетів, сприяє виваженій та ефективній міжбюджетній політиці.

Право вибору моделі бюджетного регулювання належить державі та її суб'єктам. Кожен регіон самостійно визначається з доцільністю форм та методів організації доходів, видатків та фінансової допомоги.

Компонентну будову бюджетного регулювання складають економічні стимули, податкові розщеплення, трансферти, нормативи відрахувань, бюджетне вирівнювання, організаційно-правові форми бюджетного регулювання, суб'єкти та об'єкти міжбюджетних відносин [10, с. 17].

Бюджетне регулювання здійснюється через бюджетний механізм, який є системою форм, методів, інструментів та важелів впливу на соціально-економічний розвиток суспільства в процесі проведення фінансової політики.

Висновки. На сучасному етапі соціально-економічного розвитку злагоджений та ефективний механізм регулювання бюджетних відносин відіграє надзвичайно важливу роль у поступальному розвитку економіки нашої держави. Основними завданнями системи бюджетного регулювання в сучасних умовах є наступні:

1) розвиток фінансової ініціативи та зацікавленості органів місцевої влади та самоврядування у повній мобілізації доходів на своїй території, пошуку додаткових доходних джерел, надання їм більших повноважень у бюджетному процесі;

2) розширення фінансової автономії місцевих бюджетів шляхом закріплення за ними нових джерел доходів, у тому числі часток загальнодержавних податків - податку на прибуток підприємств та податку на додану вартість із вироблених в Україні товарів. Збільшення частки та впливу місцевих податків і зборів на формування власної доходної бази місцевих бюджетів можливе за рахунок віднесення до їх складу податку на прибуток комунальних підприємств, запровадження податку на розкіш (багатство), удосконалення механізму справляння податку на нерухоме майно;

3) удосконалення розподілу функцій та повноважень між органами державної, регіональної влади та місцевого самоврядування на засадах збалансування загальнодержавних і регіональних інтересів;

4) забезпечення комплексного соціально-економічного розвитку адміністративно-територіальних одиниць, врахування при цьому

факторів територіального розташування, наявності та рівня розвитку економічної та соціальної інфраструктури, природного потенціалу, щільності та соціального складу населення, транскордонного співробітництва, вишукування додаткових резервів та інших;

5) забезпечення горизонтального та вертикального фінансового вирівнювання бюджетів усіх рівнів, рівномірності у надходженні доходів для запобігання перебоїв у фінансуванні видатків;

6) пошук додаткових джерел доходів бюджетів, скорочення неефективних видатків, оптимізація структури бюджетних установ;

7) збільшення капітальних видатків, спрямування бюджетних ресурсів на фінансування інноваційних та інвестиційних проектів, що забезпечить у майбутньому одержання сталого прибутку, якісно оновить технологічну інфраструктуру, створить додаткові робочі місця;

8) поліпшення якості життя населення, підвищення соціальних стандартів, стимулювання купівельної спроможності громадян шляхом збільшення їх доходів і соціальних виплат.

Перспективи подальших досліджень вбачаємо у пошуку механізмів удосконалення системи бюджетного регулювання в Україні, у тому числі зміцнення власної доходної бази місцевих бюджетів, поліпшення системи міжбюджетних відносин, удосконалення розподілу функцій та бюджетних повноважень між органами влади усіх рівнів.

Список літератури

1. Василик, О.Д. Бюджетна система України: Підручник / О.Д. Василик, К.В. Павлюк. - К.: Центр навчальної літератури, 2004. - 544 с.
2. Економічна енциклопедія: у трьох томах / [Редкол.: С.В. Мочерний (відп. ред.) та ін.] - К.: Видавничий центр "Академія", 2000. - Т. 1. - 2000. - 864 с.
3. Грицюк, Т.В. Бюджетное регулирование, макроэкономическая стабильность и экономический рост / Т.В. Грицюк // Финансы и кредит. - 2003. - № 13 (127). - С. 14 - 26.
4. Чугунов, І.Я. Теоретичні основи системи бюджетного регулювання: навч. посіб. / І.Я. Чугунов. - К.: НДФІ, 2005. - 259 с.
5. Павлюк, К.В. Бюджет і бюджетний процес в умовах транзитивної економіки України: монографія / К.В. Павлюк. - К.: НДФІ, 2006. - 584 с.
6. Кравченко, В.І. Місцеві фінанси України: навчальний посібник / В.І. Кравченко. - К.: Знання, 1999.
7. Антологія бюджетного механізму / За ред. С.І. Юрія. - Тернопіль: Економічна думка, 2001. - 250 с.
8. Суглобов, А.Е. Межбюджетные отношения в Российской Федерации: учеб. пособие для студентов вузов, обучающихся по специальностям "Финансы и кредит", "Государственное и муниципальное управление" / А.Е. Суглобов, Ю.И. Черкасова, В.А. Петренко. - М.: ЮНИТИ-ДАНА, 2010. - 263 с.
9. Бюджетний кодекс України від 08.07.2010 № 2457-VI // Урядовий кур'єр. - 2010. - № 151. - С. 9 - 24.
10. Павлюк, К.В. Роль бюджету у регулюванні соціально-економічних процесів у трансформаційний період в Україні / К.В. Павлюк // Наукові праці НДФІ. - 2007. - № 1 (38). - С. 14 - 29.

Аннотація

Игорь Легкоступ, Евгений Ткач

БЮДЖЕТНОЕ РЕГУЛИРОВАНИЕ КАК ФУНКЦИЯ БЮДЖЕТНОГО МЕХАНИЗМА

Исследуется экономическая суть бюджетного регулирования, его составляющие, методы и модели, определены основные задания системы бюджетного регулирования в современных социально-экономических условиях.

Ключевые слова: бюджетное регулирование, бюджетный механизм, бюджетная политика, межбюджетные отношения, местные бюджеты.

Summary

Igor Legkostup, Evgen Tkach

BUDGETARY ADJUSTING AS FUNCTION OF BUDGETARY MECHANISM

In the article is probed economic essence of budgetary adjusting, his constituents, methods and models, the basic tasks of the system of budgetary adjusting are certain in modern socio-economic terms.

Keywords: budgetary adjusting, budgetary mechanism, fiscal policy, interbudgetary relations, local budgets.